

overhovedet oprettes Beværtning. Men for Landets Vedkommende har man ikke gjort en saadan Undtagelse, og det var dog vist fornødent at give en saadan Regel for Landet. Naar der skal stemmes kommunevis, kan man meget vel tænke sig, at der er en By, maaske en centralt beliggende By, hvor en eller anden maatte ønske Oprettelse af en Beværtning. Det bliver saa Genstand for Afstemning mellem Kommunens Beboere, og da kan den Befolkning, der bor langt borte, og som ikke er interesseret i, om der kommer en Beværtning eller ej, simpelthen blive hjemme. Det bliver i dette Tilfælde umuligt at faa en Beværtning, og tilmed skulde man synes, at den By, som særlig er interesseret i, om der kommer en Beværtning eller ikke, maatte være enebestemmende. Den By, hvor Beværtningen skal ligge, og som har eventuel Gene eller eventuelt Gavn af den, maa være bestemmende i denne Sag. Det er farligt at lade Kommunen bestemme det i dette Tilfælde.

Man monopoliserer meget stærkt Beværternæringen i Byerne for det første derved, at man indskrænker Tallet af Beværtninger. I de almindelige Købstæder er det jo saaledes, at der ikke maa være mere end 1 Beværtning for hver 300 Indbyggere og i København 1 for hver 400 Indbyggere. Hvorfor skal nu denne Forskel gøres mellem København og Købstæderne, og hvorfor sætter man ikke en tilsvarende Regel ind for Landet? Saa iler man med yderligere at monopolisere Beværternæringen i Byerne derved, at man omtrent, som det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) sagde, gør Loke fredløs paa Landet eller hindrer, at der oprettes Beværtninger paa Landet. End yderligere søger man at forbedre dette og forøge Værdien af et saadant Monopol derved, at man giver Kommunen Ret til at ekspropriere bestaaende Beværtninger for hurtig at faa Tallet ned. Der er saaledes mange Hensyn at tage, og jeg tror derfor, det bliver fornødent at indføre Ændringer i Lovforslaget.

Man ser af Betænkningen, at det ikke har manglet Kommissionen paa Villie til at gaa videre i Retning af Indskrænkninger og Forbudsbestemmelser. Naar Kommissionen har affholdt sig derfra, er det, siger den udtrykkelig, fordi man frygter for, at det skal udsætte hele Lovforslaget for Fare. Der stikker Hestefoden frem. Der har været en Tilbøjelighed til yderligere at skabe Indskrænkninger, men man har ikke turdet foreslaa det i Øjeblikket, for man

er bange for, at det skal møde for megen Modstand. Det gælder om at faa gjort det første Skridt hen imod disse Indskrænkninger, saa mener man, at man altid kan komme videre ad Aare. Det er nu tidt det første Skridt paa Banen, man skal vogte sig for.

I § 1 nævnes, hvad der er Genstand for fri Næring. Det ses der, at det er fri Næring at beværte til regelmæssige Maaltider en fast Kreds ved sluttet Bord, at sende tillavet Mad ud af Huset og at tage i Logi ugevis eller for længere Tid. Der nævnes i samme Paragraf under II. B., at til at herbergere og beværte de herbergere uden Udskænkning af stærke Drikke udkræves Næringsbevis efter § 19. I § 2 defineres saa nøjere, hvad der skal forstås ved at herbergere. Der staar saaledes: „At herbergere er for Betaling at tage Gæster under Tag for Natten og paa Landet tillige at tage rejsende under Tag for kortere Ophold“. Det er det, man skal have Næringsbevis til. Hvorledes tro De, mine Herrer, at dette vil komme til at virke ude paa Landet? Ja, tænker man sig, at der i hver By eller hver Kommune var et Herberge, hvor Folk kunde tage ind og bo, saa kunde private Folk blive fri for at tage Folk ind for en kortere Tid, herbergere dem, tage dem under Tag og give dem Føde. Men der er mangfoldige Steder, hvor saadanne Herberger slet ikke findes i Miles Afstand. Det er noget, som vi, der ere kendte lidt paa Øerne, navnlig de mindre, meget godt kende til.

Hvorledes kan det f. Eks. ikke gaa Fiskerne? De sejle ud en Dag, det bliver Storm og Uvej, de kunne ikke komme hjem, men maa søge til nærmeste Kyst, gaa ind hos en Kammerat, blive herbergere der, faa Mad og Drikke. Det sker ikke en sjælden Gang, men der er Steder, hvor det sker baade 50 og 100 Gange om Aaret, naar man regner hver enkelt Mand for sig. Skulle de beværtes uden Betaling, eller maa man tage Betaling? Jeg mener, man maa have Lov til at tage Betaling derfor uden at skulle løse Næringsbevis. Eller ved Overfartssteder. Det er ingenlunde ved hvert Færgested eller Overfartssted, der er et Herberge, en Kro eller lignende. Det træffer meget tidt, at rejsende der maa ligge en Dag eller to over, forinden Overfarten til den modsatte Kyst kan finde Sted. Saa maa altsaa vedkommende, der tager imod dem, ikke beværte dem uden at have løst Næringsbevis. De maa ikke give dem Logi og ikke give dem Føde for Betaling, og man kan dog ikke